

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

ΗΜΕΡΕΣ ΧΑΡΑΣ ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

(Άρθρο του Γάλλου δημοσιογράφου ντρε Μωζέ.)

Ο Κλάρκ Γκέιμπλ

Ο Κλάρκ Γκέιμπλ, παραδείγματος χάριν, μέχρι τα τριάντα χρόνια του δεν ήξερε τί θα πη ευτυχία και χαρά.

— Περνούσα, μου εξωμολογήθηκε, τις μέρες μου αγωνιζόμενος να κερδίσω το ψωμί μου. Κι' αυτός ο άγώνας ήταν τόσο σκληρός και τόσο άγριος που δεν μ' άφηνε να σκεφθώ ότι έχω καρδιά κι' ότι σαν άνθρωπος θ' μπορούσα κι' εγώ να όνειρευθώ και να ελπίσω. Έτσι, έρχόντουσαν στιγμές που μιά θαθεία απογοήτευσις πλήγωνε την ψυχή μου κι' ένοιωθα ότι συχνά έχανα το θάρρος μου. Άλλωστε η ζωή μου εκείνη την εποχή δεν είχε κανένα σκοπό. Ζούσα για να εργάζωμαι κι' εργαζόμουνα για να ζω! Ξαφνικά μιά άχτινα ήλιου γλύστρησε ως το σκοτάδι της ψυχής μου. Μιά γοητευτική όμορφη μ' είχε προσέξει και μου είχε στείλει ένα άγγελικό χαμόγελο. Κι' εγώ που είχα βασανισθί στη ζωή μου, φοβήθηκα τόσο αυτό το χαμόγελο, ώστε αναγκάσθηκα να της όμολογήσω μ' είλικρινεία «Μπορεί να είσατε όμορφη και γοητευτική, μά δεν τολμώ να σ' ασ κυττάξω. Μας χωρίζει ένα τεράστιο θάραθρο. Έσεεις έχετε γεννηθί στην χρυσή κούνια μιάς πριγκίπισσας κι' εγώ περπάτησα ξυπόλυτος στο δρόμο. Άλλοιώς λοιπόν νοιώθει ό καθείς μας τή ζωή κ' είναι αδύνατο να θρούμε την ευτυχία.

Μά εκείνη με κύτταξε μ' έμπιστοσύνη και μου δήλωσε:

— Καταλαβαίνω ότι είσαι δυνατός και θα νικήσης. Πρέπει να νικήσης τις μιζέριες της ζωής σου. Πρέπει να δείξης ότι είσαι άνδρας!

Και πράγματι, αυτή η όμορφη γυναίκα μου έδωσε τή δύναμη να παλαίψω και να πετύχω στη ζωή μου. Χάρης στον έρωτα αυτής της γυναίκας έγινε «άστéρας» του κινηματογράφου και διάσημος «γός» της όθόνης. Μαζύ μ' αυτήν πέρασα τις πιο ευτυχισμένες μέρες μου. Έπειτα ό καθένας μας τράθηξε το δρόμο του. Έγώ πρós τα στούντιο κι' εκείνη πρós την έφιαλτική πολιτεία των ούρανοξυστών και των εύθυμων νυκτερινών κέντρων, τή Νέα Υόρκη. Μά ποτέ δεν θα ξεχάσω τήν καλωσύνη της και τήν τρυφερότητά της. Ήταν για μένα ένας σωστός άγγελος.

Και πράγματι αυτή η γυναίκα η Μάργκαρετ Γκρέυ, η κόρη του «βασιλέως των μπουτλέγκερς» ήταν για τον Κλάρκ Γκέιμπλ η καλή μοίρα της ζωής του.

Στό Χόλλυγουντ, σ' αυτό τον Παράδεισο μά και τήν τραγική κόλασι των όμορφων γυναικών η ζωή είνε αφάνταστα σκληρή. Όλοι εκεί πέρα αγωνίζονται για να διακριθούν και παλεύουν μ' όλα τα μέσα για να έπιπλεύσουν. Τό χρήμα, ό σατανικός έρωσ, η ραδιουργίες, η κακογλωσσίες, τα πάντα, χρησιμοποιούνται για τήν έπιτυχία η τήν καταστροφή μιάς βεντέττας. Γι' αυτό στην πόλι του κινηματογράφου τό μόνο πράγμα που είνε σπάνιο και πολύτιμο είνε η χαρά. Ένας ευτυχισμένος άνθρωπος αποτελεί σκάνδαλο. Τόν κυττάζουν όλοι σαν περίεργο φαινόμενο και δεν κρύβουν από αυτόν τή ζήλεια τους. Καταλαβαίνετε λοιπόν τό ενδιαφέρον που παρουσιάζει μιά έρευνα για τις ευτυχισμένες μέρες των «αστέρων». Έχουν άρα γε δοκιμάσει όλοι οί «γόητες» κ' η «γόησες» τήν άληθινή ευτυχία; Ίδου τί μας απάντησαν σ' αυτή τήν έρώτησί μας:

Ο Ούίλλιαμ Πόγουελ πάλιν πέρασε τις πιο ευτυχισμένες μέρες της ζωής του τον καιρό που ήταν έρωτευμένος με τήν χαριτωμένη βεντέττα Τζόαν Άρθουρ. Αυτό τό ειδύλλιο τους ήταν ένα από τα πιο περιπαθή του Χόλλυγουντ και για πολύ καιρό όλοι μιλούσαν γι' αυτό στην πόλι του κινηματογράφου.

— Δεν έχω κανένα παράπονο από τή ζωή μου αν και δεν είνε πάντα ευτυχισμένη, μου εξωμολογήθηκε ό Ούίλλιαμ Πόγουελ. Ξέρω ότι αν η ευτυχία διαρκούσε περισσότερο από μιά στιγμή στη ζωή μας, δεν θα είχε καμιά αξία και θα ήταν ένα πράγμα κοινό και συνηθισμένο. Για μένα η πιο ευτυχισμένη έποχή άρχισε άξαφνα χωρίς να τήν περιμένω, τον καιρό που «γύριζα» στο στούντιο τό φίλμ «Η πρώτη γυναίκα μου άστυνομικός», στο όποιο πρωταγωνιστούσε η γοητευτική Τζόαν Άρθουρ. Αυτή η τετράξανθη βεντέττα με τή γλυκυτάτη φυσιογνωμία και τό έκφραστικό χαμόγελο, από τήν πρώτη στιγμή μου είχε κάνει μεγάλη έντύπωση. Κάθε φορά που τήν αντίκρυσζα, νόμιζα ότι τήν ήξερα πολλά χρόνια πριν, ακόμη και προτού γεννηθί! Γι' αυτό συχνά μ' άρεσε ν' άστειεύωμαι μαζύ της και να της λέω ότι οί χαρακτηριστες μας ταιριάζουν κι' ότι πρέπει να συνδέσουμε και τήν τύχη μας. Μά η Τζόαν Άρθουρ γελοούσε και με κορόιδευε. Μιά μέρα όμως ήρθε να τήν επισκεφθί στο στούντιο ένας στενός φίλος της. Της φέρθηκε δέ τόσο τρυφερά που μ' έκανε να εξαγριωθώ από τή ζήλεια. Και μη ξέροντας τί κάνω τήν πλησίασα μόλις αυτός έφυγε και της δήλωσα:

— Είσατε πολύ γελασμένη αν νομίζετε ότι μπορείτε να παίξετε με μένα όπως μ' ένα παιχνιδάκι!...

Η Τζόαν Άρθουρ τάχασε. Θυμωμένη μου ζήτησε εξηγήσει, κι' όταν έμαθε τήν αίτία της ζήλειας μου με κύτταξε μ' ένα παράξενο βλέμμα και δεν ειπε τίποτε. Τό θράδυ μόνο με παρακάλεσε να της κάνω με τ' αυτοκίνητό μου έναν ρωμαντικό περίπατο στο δρόμο της Φλωρίδος, τον στολισμένο με όμορφες φοινικίες και ό όποιος άπλώνεται στην άκρη της θάλασσας. Η τοποθεσία εκείνη τή νύχτα ήταν τόσο μαγευτική κ' η Τζόαν Άρθουρ τόσο πολύ κοντά μου, ώστε για πρώτη φορά ένοιωσα τί θα πη ευτυχία. Όσο για τή διάρκειά της; Κράτησε όσο και τό φίλμ. Έπειτα η Τζόαν Άρθουρ γύρισε στις παλιές συνήθειές της και στους πλούσιους θαυμαστάς της κι' εγώ άφωσιώθηκα στα σπόρ.

* * *

Η Γκρέτα Γκάρμπο ωστόσο όταν της έκανα τήν έρώτησι πότε πέρασε τις πιο ευτυχισμένες μέρες της ζωής της στο Χόλλυγουντ μου δήλωσε δίχως καθόλου να σκεφθί:

— Τόν καιρό που συνάντησα για δεύτερη φορά τον άρραβωνιαστικό μου ό όποιος όταν έμαθε ότι είχα γίνει διάσημη, ξεκίνησε απ' τή Στοκχόλμη κ' ήρθε να με βρθί στο Χόλλυγουντ. Ήταν ένας πυγμάχος, γεμάτος ζωή και έννοούσε να

Ο Ραμόν Νοβάρρο

παίρνη πάντα τὸ δίκιο του με τὶς γροθιές του. Ἀπὸ τὴν πρώτη κιόλας στιγμή πού με ἀντίκρουσε μάλλωσε μαζί μου. Κι' αὐτὸς ἀκριβῶς ὁ θυμὸς του μ' ἔκανε νὰ θυμηθῶ με συγκίνησι ὅλη τὴν παλιὰ ζωὴ μου τότε πού ἤμουν μιὰ μικρὴ και φιλάσθενη μανικιουρίστρα σ' ἓνα κομμωτήριο δευτέρας τάξεως. Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ εἶχα μόνο ἓνα φόρεμα και πολλά ὄνειρα, πάρα πολλά ὄνειρα. Καὶ ἤμουν μὰ τὴν ἀλήθεια εὐτυχισμένη γιατί εἶχα ἓνα σωρὸ ἐλπίδες. Τώρα ἔχω πάρα πολλές τουαλέτες, θίλλες κι' αὐτοκίνητα και κανένα ὄνειρο! Εἶμαι φυσικὰ πολὺ δυστυχισμένη. Καταλαβαίνετε, λοιπὸν πόση χαρὰ αἰσθάνθηκα ὅταν ἀντίκρουσα αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο πού μου θύμιζε ὅλη τὴν παλιὰ ζωὴ μου. Ἐζησα μαζί του λίγο καιρὸ. Σ' ὄλο δὲ αὐτὸ τὸ διάστημα ντυνόμουν ἀπλᾶ, τοῦ φερνόμουν σὰν ἀρραβωνιαστικιά του κ' εἶχα δημιουργήσει τὴν ψευδαίσθησι ὅτι ἤμουν ἀκόμη τὸ ἀσθενικὸ ἐκεῖνο κορίτσι τῆς Στοκχόλμης με τὰ πάρα πολλά ὄνειρα. Αὐτὲς ἡ μέρες ἦσαν ἡ πιὸ εὐτυχισμένες τῆς ζωῆς μου. Ἐπειτα τ' ὄνειρο διαλύθηκε, ὁ «ἀρραβωνιαστικὸς» μου ἔφυγε ἀφοῦ μου ἀπέσπασε ἓνα γενναῖο χρηματικὸ ποσὸν κι' ὅλα εἶχαν ἓνα κοινὸ και ἄδοξο τέλος.

* * *

Ἡ Τζόαν Κράουφορντ ἐπίσης πέρασε τὶς πιὸ εὐτυχισμένες μέρες τῆς ὅταν κατάφερε νὰ τὸ σκάση κρυφὰ ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ και νὰ ζήσει στὴν ἀγρέπαυλι μιᾶς φίλης τῆς στὴν Καλλιφόρνια. Ὅλη τὴν ἡμέρα γύριζε στοὺς ἀπέραντους κήπους, ἔκανε ἵππασία, περιποιοῦσαν τὰ ζῶα κ' εἶχε ἀναλάβει τὴν συντήρησιν τοῦ ὄρνιθῶνα. Κατάφερε ἀκόμη νὰ ἔχη ἓνα ὠμορφο εἰδύλλιο μ' ἓναν ὑπηρέτη τοῦ σπιτιοῦ, ὁ ὁποῖος τὴν νόμιζε ὡς ἀνεψιά τῆς κυρίας πού τὴν φιλοξενούσε. Καὶ γιὰ νὰ μὴ τὸν πικράνη, παρακάλεσε τὴ φίλη τῆς νὰ τσακωθῆ μαζί τῆς και νὰ τὴ διώξη ὡς «ἀδιάντροπη» γιὰ νὰ πιστέψη πράγματι ὁ φίλος τῆς ὅτι τοῦ εἶχε πῆ. Κι' ἔτσι ἡ Τζόαν Κράουφορντ ὅταν τέλειωσε ἡ ἀδεία τῆς γύρισε πάλι στὸ Χόλλυγουντ. Μὰ συχνὰ θυμάται αὐτὴ τὴν ὠμορφη ζωὴ τῆς στὴν ἐξοχή.

* * *

Ὁ Ραμὸν Νοθάρρο πάλι μοῦ ἀπάντησε ὡς ἐξῆς στὴ σχετικὴ ἐρώτησί μου:

— Γιὰ μένα εὐτυχισμένες μέρες εἶνε ἐκεῖνες πού κατορθώνω νὰ ζήσω ἡσυχος μαζί με τὶς ἀδελφές μου. Σὰς βεβαιῶ δὲ ὅτι δὲν ὑπάρχει πιὸ εὐχάριστο πράγμα ἀπὸ τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ πού μαζευόμαστε ὅλοι στὸ τραπέζι και συζητᾶμε γιὰ τὶς ἀσχολίες μας. Μὰ ἡ πιὸ εὐτυχισμένη μέρα μου ἦταν τότε πού ἀγόρασα τὴν ὠμορφη θίλλα μας κι' ἐγκατέστησα μέσα σ' αὐτὴ ὅλη τὴν οἰκογένειά μου. Ἀπὸ τότε ἤξερα ὅτι ἄρχιζε μιὰ καινούρια ζωὴ και γι' αὐτὸ ἤμουν πολὺ εὐτυχισμένος. Κανείς ἀπ' τοὺς οἰκείους μου δὲν φοβόμουν ὅτι θὰ δυστυχῆση, γιατί τὰ λεφτὰ πού κέρδιζα τοὺς εἶχαν ἐξασφαλίσει πειὰ μιὰ ἀνέτη ζωὴ.

Αὐτὲς εἶνε ἡ εὐτυχισμένες μέρες τοῦ Νοθάρρο. Μὰ και οἱ ἄλλοι «ἀστέρες», τοὺς ὁποῖους ρώτησα, μοῦ εἶπαν τὰ ἴδια σχεδὸν πράγματα. Ὅλοι ὀφείλουν αὐτὴ τὴν παροδικὴ εὐτυχία τους σ' ἓναν ἔρωτα ἢ στὴν πραγματοποίησιν ἑνὸς πόθου τους. Ἐπειτα ἀρχίζουν πάλι τὴν κανονικὴ ζωὴ τους πού εἶνε γεμάτη στενοχώριες και θάσανα και πού μεταβάλλει τὸν παράδεισο τῆς ζωῆς τους σ' ἀληθινὴ κόλασι.

ΑΝΤΡΕ ΜΩΖΕ

Μοναδικὴ ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορεμάτων ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς διαπρεποῦς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14 α', Ἀθῆναι.

ΠΑΝΣΕΔΕΣ

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΣΟΦΟΙ

Φοβούμαστε τὰ γεράματα. Μὰ εἴμαστε βέβαιοι πὼς θὰ τὰ φτάσουμε; Ἐλπίζουμε νὰ γεράσουμε και μισοῦμε τὰ γερατεία. Δηλαδή ἀγαποῦμε τὴ ζωὴ και τρέμουμε τὸ θάνατο.

Λαμπρυγιέρ

Περιφρονεῖ τὰ μεγάλα σχέδια ὁποῖος δὲν εἶνε ἱκανὸς γιὰ μεγάλες ἐπιτυχίες.

Βωθενάργκ

Ἡ δημοκρατίες γκρεμίζονται ἀπὸ τὴν πολυτέλεια, ἢ μοναρχίες ἀπὸ τὴ φτώχεια.

Μοντεσκιέ

Ὁ δειλὸς φοβάται πρὶν ἀπὸ τὸν κίνδυνον, ὁ ἀνάνδρος ὅσο διαρκεῖ κι' ὁ γενναῖος μετὰ.

Ρίχτερ

Οἱ ἄντρες ὅσο εἶνε ἀρραβωνιασμένοι ὀνειρεύονται και ξυπνοῦν μετὰ τὸ γάμον.

Πὼπ

Τρεῖς μποροῦν νὰ κρατήσουν μυστικὸ, ἂν οἱ δύο εἶνε... πεθαμένοι.

Φραγκλίνος

Ὁ θάνατος πού προλαμβάνει τὸ ξεμώραμα εἶνε προτιμότερος ἀπὸ κείνον πού τὸ τερματίζει.

Λαμπρυγιέρ

Ἀνυπόφοροι εἶνε ὅσοι νομίζουν πὼς δὲν ἔχουν κανενὸς τὴν ἀνάγκην.

Βωθενάργκ

Ἡ ἐπιτυχία τῶν περισσοτέρων πραγμάτων ἔγκειται στὸ νὰ ζέρομε πόσος καιρὸς χρειάζεται γιὰ νὰ πετύχουν.

Μοντεσκιέ

Ὅ,τι κακὸ κάνουν οἱ ἄνθρωποι ζῆ και μετὰ τὸ θάνατό τους, τὸ καλὸ καμμιά φορὰ θάβεται μαζί τους.

Σαίξπηρ

Ὅποιος κάνει τὸ κακὸ μετὰ καλὸ σκοπὸ, πληρώνει τὸ διάβολο γιὰ νὰ τὸν μπάση στὸν Παράδεισο.

Παροιμία

Εἶνε μεγάλη πληγὴ τὸ νᾶνε ἓνας ἄντρας πολὺ ὠραῖος.

Πλαῦτος

Ἡ κεφαλὴ εἶνε πάντοτε τὸ θῦμα τῆς καρδιάς.

Λαροσφουκῶ

Εἴμαστε ἀπαρηγόρητοι γιατί ἐκάναμε κακὴ χρῆσιν τῆς ζωῆς μας πού ἐπέρασε, μὰ αὐτὸ δὲν μᾶς σωφρονίζει νὰ μεταχειριστοῦμε καλύτερα ὅση μᾶς μένει.

Λαμπρυγιέρ

Πιὸ πικροὶ ἄνθρωποι εἶνε ἐκεῖνοι πού γλυκαίνουν ἀπὸ

Βωθενάργκ

συμφέρο.

Οἱ ἄχρηστοι νόμοι ἐξασθενίζουν τοὺς ἀναγκαίους.

Μοντεσκιέ

Ὁ γιατρὸς εἶνε ἓνας ἄνθρωπος πού ρίχνει φάρμακα πού δὲν γνωρίζει σ' ἓνα σῶμα πού τὸ γνωρίζει ἀκόμα λιγώτερο.

Βολταῖρος

Ἡ ἱκανότης εἶνε ὁ πλοῦτος τοῦ φτωχοῦ.

Βρέν

Ὅταν κάνης ὅ,τι μπορεῖς, κάνεις ὅ,τι πρέπει.

Παροιμία

Οἱ κακοὶ ὑπακούουν στὰ πάθη τους ὅπως οἱ δούλοι στὸν κύριό τους.

Διογένης

Ἐπάρχουν πατέρες πού νομίζει κανεὶς πὼς ὅλη ἡ ζωὴ τους εἶνε μιὰ διαρκὴς προσπάθεια γιὰ νὰ μὴ λυπηθοῦν καθόλου τὰ παιδιὰ τους γιὰ τὸ θάνατό τους.

Λαμπρυγιέρ

Ἀπὸ τὸ χρόνον και τοὺς ἀνθρώπους ὅλα νὰ τὰ περιμένη κανεὶς.

Βωθενάργκ

Μέγας ἀνὴρ εἶνε ἐκεῖνος πού βλέπει γρήγορα, μακρὰ και σωστά.

Μοντεσκιέ

Τὸ κρασί κάνει τὸ φτωχὸ πλοῦσιον στὴ φαντασία του και τὸν πλοῦσιον φτωχὸ στὴν πραγματικότητα.

Νταίη

Ὅ,τι ἀρχίζει με θυμὸ τελειώνει με ντροπή.

Παροιμία

Ὁ φτωχὸς δὲν μπορεῖ νὰ τρώη κάθε μέρα κρέας κι' ὁ πλοῦσιος δὲν μπορεῖ νὰ τὸ χωνέψη.

Ἀνρὺ Ζιλ